

Francisco Zuniga: NEVOIA DE AUTORITATE

🕒 Acum 12 minute 👁 2 Vizualizari 📖 3 Timp de citire

Când aveam 14 ani doream să fiu Kurt Cobain. Doream să mă las de școală, să fiu trist și poetic, să îmi fac o trupă rock. I-am spus asta tatălui meu. El m-a dus la o terasă unde se mâncau burgeri. După ce mi-a ascultat explicațiile, mi-a spus: „Fiule, vorbești numai prostii”. A fost de ajuns pentru mine. Mi-am venit în fire și am fost din nou un adolescent normal. Tatăl meu și-a îndeplinit rolul de autoritate în viața mea. A fost un moment bun pentru că autoritatea e necesară. E parte înăscută din natura umană, dar se află astăzi în criză deoarece a fost respinsă. De ce?

și fundamentală pentru menținerea vieții.

În același fel, ființele umane au nevoie de autoritate pentru a dobândi o calitate a vieții. Noi nu doar supraviețuim: avem nevoie de libertate pentru a ne exercita liberul arbitru și de asemenea autoritatea părinților și profesorilor care să ne ghideze. Experiența lor ne învață diferența dintre o decizie înțeleaptă și una proastă.

Autoritatea este astăzi privită cu neîncredere. Dovezi sunt peste tot. Elevii din școlile publice sunt îndemnați să se ascundă de părinții lor. Sunt învățați prin acțiunile consiliilor școlare că autoritatea din viața lor le vrea răul. În California părinților li se spune că le vor fi luați de acasă copii dacă nu-și transferă autoritatea către stat. La lecțiile de istorie copii învață că autoritatea Părinților Fondatori ai Statelor Unite era nelegitimă pentru că se baza pe rasism.

De ce respinge cultura occidentală autoritatea? Există două răspunsuri:

Autoritatea a fost interpretată greșit ca dominație. În primul rând, există frica de dominație. Dacă îl percep pe tatăl meu ca pe o forță dominantă în loc de a-l percepe ca pe o autoritate care mă ghidează și mă protejează, atunci voi interpreta cuvintele și faptele sale ca amenințări. Felul în care a judecat dorința mea de a părăsi școala se transformă într-o încercare de a-mi reprima fericirea pe care o dobândeam în imaginația mea ca vedetă rock. Autoritatea nu mai distinsă de dominație.

Un alt răspuns este acela că societatea occidentală și-a pierdut simțul transcendentului. Putem vedea transcendentul în două moduri: pe de o parte un urcuș al vieții către veșnicie, pe de altă parte transcendența individului care înseamnă că omul nu trăiește doar pentru sine. Un individ trăiește într-un context social, iar viața lui e legată de a celorlalți.

Astăzi, ambele sensuri se află sub asediu. Ideea de viață veșnică este înlocuită cu ideea că valoarea vieții vine din lumea imediată: nu există valoare dincolo de aici și acum. Omul își creează singur valorile. Consecința este înstrăinarea persoanei. Fiecare individ devine propria sa autoritate. Ce decurge de aici? Fiecare se află în dușmănie cu ceilalți sau este măcar concurentul lor. Nu există autoritate. Tot ceea ce rămâne este amenințarea dominației de către alții atunci când valorile lor intră în coliziune cu ale cuiva.

Limpede, trăim o criză a autorității. Din fericire, nu a murit. Sursele naturale de autoritate încă există: mama, tata, profesorii. Încă avem instituții religioase care își trag responsabilitatea din valoarea intrinsecă a vieții și din instinctul de a o ghida și a proteja. În ceea ce mă privește, mă bucur că l-am ascultat pe tata când avea 14 ani. Știa ce vorbea.

Autor: Francisco Zuniga

Sursa: <https://contramundum.ro/2023/11/16/nevoia-de-autoritate/>

Despre autor

editor

